

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 3 sierpnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w osobie SSR Magdaleny Piątkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2022 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. W.

przeciwko Izba Administracji Krajowej we W.

o przywrócenie do pracy i odszkodowanie

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 180 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 27 grudnia 2021 roku skierowanym przeciwko Izbie Administracji Krajowej we W. powódka R. W. domagała się przywrócenia do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz zasądzenia od strony pozwanej odszkodowania za czas pozostawania bez pracy w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę liczonego jak ekwiwalent za urlop wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od 8 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 8 grudnia 2021 roku otrzymała od pracodawcy datowane na dzień 6 grudnia 2021 r. oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę pracodawca wskazał skazanie prawomocne powódki za przestępstwo umyślne, które na zasadzie art. 4 pkt 3 ustawy o służbie cywilnej uniemożliwia jej dalsze zatrudnienie. Powódka podniosła, iż nie zgadza się z przedmiotowym wypowiedzeniem, bowiem zdarzenie z udziałem powódki miało miejsce 9 lutego 2021 r., R. W. od samego początku przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, zaś 3 dni po zdarzeniu odbywała już leczenie w Zakładzie (...) dla Osób Uzależnionych w C., gdzie przebywała do 25 marca 2021 r. O całej sytuacji wiedzę na bieżąco, to jest od lutego 2021 r., posiadali zarówno pracownicy Urzędu Skarbowego w W. jaki i Naczelnik Urzędu. W ocenie powódki strona pozwana już od lutego 2021 r. posiadała wiedzę i wszelkie podstawy by uznać, że zarzucane powódce przestępstwo z art. 178 a 1 § kk jest co najmniej oczywiste i na tej podstawie rozwiązać umowę o pracę. Dodatkowo wyrok skazujący powódkę stał się prawomocny z dniem 26 października 2021 r. o czym wiedzę posiadało środowisko pracy R. W.. W dalszej kolejności powódka zarzuciła, że była pracownikiem służby cywilnej w rozumieniu art. 3 ustawy z 1998 r. o służbie cywilnej, nie była jednakże urzędnikiem służby cywilnej w jej rozumieniu, co powoduje, że na podstawie art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej powódka była objęta przepisami ustawy o urzędnikach państwowych w zakresie rozwiązania i wygaśnięcia stosunku pracy. Powyższe powoduje, że rozwiązanie stosunku pracy mianowanego urzędnika państwowego z winy pracownika bez wypowiedzenia reguluje art. 14 ust. 1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych, wskazujący, iż stosunek pracy z urzędnikiem państwowym mianowanym ulega z mocy prawa rozwiązaniu z jego winy bez wypowiedzenia, w razie prawomocnego skazania na karę pozbawienia praw publicznych albo prawa wykonywania zawodu. Powódka podniosła, że nie skazano jej na karę pozbawienia praw publicznych albo prawa wykonywania zawodu, a tym samym cytowana przesłanka nie może mieć zastosowania do sytuacji R. W.. Powódka podniosła także, że powoływany w wypowiedzeniu art. 4 pkt 3 ustawy o służbie cywilnej wskazuje, iż w służbie cywilnej może być zatrudniona osoba, która nie była karana za przestępstwo popełnione umyślne, a omawiany przepis dotyczy jedynie samego zatrudnienia w służbie cywilnej,

nie dotyczy natomiast rozwiązania stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej. W ocenie powódki niekaralność jako warunek zatrudnienia w służbie cywilnej należy oceniać w chwili zatrudnienia, wygaśnięcie zaś stosunku pracy urzędnika służby cywilnej w związku ze skazaniem w czasie pozostawania w stosunku zatrudnienia w tym charakterze nie dotyczy art. 4 pkt 3 ustawy o służbie cywilnej, a strona pozwana dokonała błędnej wykładni wspomnianego przepisu, co powoduje, że rozwiązanie stosunku pracy z powódką nastąpiło z naruszeniem obowiązujących przepisów.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, iż przyczyną rozwiązania umowy o pracę były okoliczności szeroko opisane w wypowiedzeniu umowy o pracę. Pracodawca wskazał, że z mocy art. 136 ust. 1 przepisów przejściowych ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej powódka z dniem 1 lipca 1999 r. stała się pracownikiem służby cywilnej, co powoduje, że R. W. nigdy nie była zatrudniona na podstawie mianowania, tylko na podstawie umowy o pracę. Powyższe w ocenie strony pozwanej powoduje, że bezpodstawne jest powoływanie się w pozwie na art. 14 ust. 1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych regulujący rozwiązanie stosunku pracy mianowanego urzędnika państwowego z winy pracownika bez wypowiedzenia. Pracodawca podniósł także, że dochował miesięczny termin do wypowiedzenia umowy o pracę, bowiem wypowiedzenie to możliwe było dopiero po otrzymaniu prawomocnego wyroku skazującego i nie mogło opierać się na „oczywistości” przestępstwa oraz niemal powszechnej wiedzy o zdarzeniu drogowym z udziałem powódki. Pracodawca podkreślił, że informację o prawdopodobnym prawomocnym skazaniu powódki uzyskał dopiero w dniu 15 listopada 2021 r., po czym podjął próbę weryfikacji tej informacji zakończoną odebraniem w dniu 29 listopada 2021 r. odpisu prawomocnego wyroku skazującego powódkę, co oznacza że data ta stanowi początek miesięcznego terminu na złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Strona pozwana wskazała także, że chybiona jest argumentacja powódki wskazującej, że art. 4 pkt 3 ustawy o służbie cywilnej dotyczy tylko zatrudnienia w służbie cywilnej, lecz nie ma zastosowania do rozwiązania stosunku pracy, bowiem w ocenie pracodawcy powódka nie była urzędnikiem służby cywilnej, a przyjęta interpretacja pozwalałaby na pozostawanie w korpusie służby cywilnej osób skazanych za przestępstwa umyślne, bez możliwości rozwiązania z nimi stosunku pracy.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powódka była zatrudniona u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę z dnia 5 września 1988 roku na czas określony od dnia 1 września 1988 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku na stanowisku księgowej, w pełnym wymiarze czasu pracy, a następnie na podstawie umowy o pracę z dnia 31 sierpnia 1990 roku na czas nieokreślony na stanowisku księgowej, w pełnym wymiarze czasu.

/Bezsporne/ a nadto wynikające z akt osobowych w załączeniu

W dniu 9 lutego 2021 r. w W. powódka kierowała w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki R. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik I badania wynosił (...)a wynik II badania wyniósł (...)alkoholu w wydychanym powietrzu.

W dniu 12 lutego 2021 r. powódka zgłosiła się na leczenie do Zakładu (...) dla Osób Uzależnionych od Alkoholu w C. z rozpoznaniem zaburzenia psychicznego i zaburzenia zachowania spowodowane użyciem alkoholu oraz łagodnym epizodem depresji. We wspomnianym zakładzie leczniczym powódka przebywała od dnia 12 lutego 2021 r. do dnia 25 marca 2021 r.

Dowód:

-dokumentacja medyczna – k. 10

W miejscu pracy powódki krążyły pogłoski o toczącym się postępowaniu. Pracodawca nie otrzymał jednak w tym zakresie żadnej oficjalnej/formalnej informacji, także od powódki. Kiedy powódka bezpośrednio po zdarzeniu

informowała, że nie stawi się w pracy, bo miała stłuczkę, nie pojawił się kontekst nietrzeźwości. Pani Naczelnik nie słuchała w tym zakresie plotek, jest osobą, która nie daje przyzwolenia, aby takie powstawały.

Powódki nie było w pracy 3 miesiące. Po jej powrocie pracodawca interesował się tylko tym, czy powódka jest w pracy, czy wykonuje prawidłowo swoje obowiązki. Powódka postrzegana była jako dobry, rzetelny pracownik. Pracodawca wiedział już wtedy, że powódka czeka na rozprawę, ale bez żadnych konkretów. Naczelnik US w W. stała na stanowisku, iż każdy pracownik zasługuje na szansę uznania, że zdarzenie było jednorazowe i więcej się nie powtórzy. Poza tym uznawała powódkę za niewinną do czasu prawomocnego wyroku.

Sąd Rejonowy w (...) III Wydział Karny uznał powódkę za winną popełnienia opisanego powyżej czynu, wypełniającego znamiona z art. 178 a § 1 kk i prawomocnym wyrokiem z dnia 02 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 475/21, wymierzył powódce za ten czyn na podstawie cytowanego przepisu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby. Wobec powódki orzeczono również środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, zobowiązano do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu oraz orzeczono od pozwanej na rzecz Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie (...) zł.

Sąd Okręgowy w (...) IV Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt IV Ka 705/21, rozpoznając apelację powódki utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w (...) z dnia 2 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 475/21.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego w (...) III Wydział Karny z dnia 02 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 475/21 – k. 8-8 v.

- wyrok Sądu Okręgowego w (...) IV Wydział Karny Odwoławczy z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt IV Ka 705/21 – k. 9

- zeznania pozwanej R. W. – k. 47-47 v.

W listopadzie 2021 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w W. A. S. dowiedziała się w rozmowie telefonicznej z R. W., że wobec powódki zapadł prawomocny wyrok skazujący za umyślne przestępstwo. O powyższych informacjach Naczelnik Urzędu Skarbowego poinformował w dniu 15 listopada 2021 r. Dyrektora I. Administracji Krajowej we W..

Pismem z dnia 19 listopada 2021 r. strona pozwana zwróciła się do Sądu Rejonowego w (...) z prośbą o przesłanie odpisu bądź kserokopii prawomocnego wyroku wydanego w sprawie R. W..

W dniu 22 listopada 2021 r. strona pozwana pozyskała informacje z Krajowego Rejestru Karnego, że powódka nie figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego.

Pismem z dnia 26 listopada 2021 r. strona pozwana zwróciła się do Sądu Rejonowego w (...) o wydanie prawomocnego orzeczenia w postaci wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 2 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 475/21 wraz z wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt IV Ka 705/21.

Gdyby nie prawomocny wyrok, powódka nie zostałaby zwolniona, gdyby nadal prawidłowo i rzetelnie wykonywała swoje obowiązki. To prawomocne skazanie było podstawą rozwiązania z powódką umowy o pracę. Powódka miała świadomość takich konsekwencji wyroku skazującego. Liczyła na warunkowe umorzenie postępowania, które jej zdaniem mogło dać szansę na pozostanie w zatrudnieniu.

Dowód:

- pismo strony pozwanej z dnia 19 listopada 2021 r. – k. 31

- zapytanie do Krajowego Rejestru Karnego o udzielenie informacji o osobie – k. 33

- pismo strony pozwanej z dnia 26 listopada 2021 r. – k. 32

- zeznania świadka A. S. – k. 46-47

- zeznania pozwanej R. W. – k. 47-47 v.

Pismem z dnia 6 grudnia 2021 roku rozwiązano z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia, z winy pracownika wskazując jako przyczynę skazanie R. W. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 2 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 475/21, za przestępstwo umyślne.

Jednocześnie pracodawca wskazał, że zgodnie z art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej w służbie cywilnej może być zatrudniona osoba, która nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, co powoduje, że dalsze zatrudnienie powódki w korpusie służby cywilnej w Izbie Administracji Skarbowej we W. jest niezgodne z przepisami prawa.

Dowód:

-rozwiązanie umowy o pracę z dnia 6 grudnia 2021 – k. 7

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powołanego powyżej w opisie stanu faktycznego, w tym na podstawie zeznań świadka A. S. i powódki. Sąd dał wiarę powyższym dowodom w takim zakresie w jakim każdy z nich stanowił podstawę dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Podstawę ustaleń Sądu w zakresie przebiegu zatrudnienia powoda stanowiły również akta osobowe pracownika. Sąd dał im wiarę w całości, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie zostały one w tym zakresie zakwestionowane przez strony postępowania.

Zgodnie z treścią art. 56 § 1 zd. pierwsze kp pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Rozstrzygając zasadność dochodzonego roszczenia należało zatem ustalić, czy strona pozwana dokonując rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na zasadzie art. 52 § 1 pkt 2 k.p. uczyniła to w sposób prawidłowy, a więc spełniała ono wymogi formalne, a podana przyczyna wypowiedzenia była rzeczywista i prawdziwa. Zgodnie z §2 cytowanego przepisu rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy.

W myśl z art. 52 § 1 pkt 2 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie popełnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem. Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p., jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy, powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (por. wyrok SN z 2 czerwca 1997 r., I PKN 193/97, OSNAPiUS 1998/9/269).

Odnosząc się do wskazanej w pozwie argumentacji, w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu powódki wskazującej, że w czasie zatrudnienia u strony pozwanej była pracownikiem służby cywilnej w rozumieniu art. 3

ustawy z 1998 r. o służbie cywilnej, nie była jednakże urzędnikiem służby cywilnej w jej rozumieniu, co powoduje, że na podstawie art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej powódka była objęta przepisami ustawy o urzędnikach państwowych w zakresie rozwiązania i wygaśnięcia stosunku pracy. Powyższa argumentacja jest chybiona. Podkreślić bowiem należy, że powódka w dniu 5 września 1988 r. zawiązała stosunek pracy ze stroną pozwaną na podstawie umowy o pracę na czas określony, a następnie w dniu 31 sierpnia 1990 r. na czas nieokreślony. Opisanie umowy powodowały, że powódka posiadała status pracownika strony pozwanej a nie urzędnika państwowego. Prawna natomiast możliwość uzyskania statusu urzędnika państwowego zakończyła się w dniu 27 stycznia 1995 r., bowiem w tym dniu weszła w życie ustawa z dnia 2 grudnia 1994 r. o zmianie ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 1994 r., Nr 136, poz. 704) wskazując w art. 2 ust. 1, że począwszy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy z pracownikami urzędów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych wymienionych w art. 1 niniejszej ustawy, nie nawiązuje się stosunku pracy na podstawie mianowania. Nawiązanie stosunku pracy następuje na podstawie umowy o pracę lub, jeżeli przepisy szczególne tak stanowią, na podstawie powołania. Niezbędnym jest także przytoczenie zapisów ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 1999 r., Nr 49, poz. 483), gdzie w ramach przepisów przejściowych, na podstawie art. 136 ust. 1, powódka z dniem 1 lipca 1999 r. stała się pracownikiem służby cywilnej. Cytowany przepis wskazuje bowiem, że z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy zatrudnieni na stanowiskach określonych w art. 2 stają się z mocy prawa urzędnikami służby cywilnej, a cytowany art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o służbie cywilnej wskazuje na stanowiska urzędnicze, między innymi w urzędach stanowiących aparat pomocniczy terenowych organów administracji rządowych podległych ministrom. Zgodnie natomiast z art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a i art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie (Dz.U. z 2001 r., Nr 80, poz. 872) administrację publiczną/administrację rządową w województwie/na obszarze województwa wykonują organy administracji niespolonej, czyli dyrektorzy izb skarbowych, naczelnicy urzędów skarbowych, dyrektorzy urzędów kontroli skarbowej. Dodatkowo istotnym jest, by wskazać, że określenie „stanowisko urzędnicze” wymienione w cytowanym art. 2 ustawy o służbie cywilnej zostało doprecyzowane przez rozporządzenie Prezesa Ministrów z dnia 29 października 1999 r. w sprawie określenia stanowisk urzędniczych, wymaganych kwalifikacji zawodowych, stopni służbowych urzędników służby cywilnej, mnożników do ustalania wynagrodzenia oraz szczegółowych zasad ustalania i wypłacania innych świadczeń przysługujących członkom korpusu służby cywilnej (Dz.U z 1999 r., Nr 89, poz. 996), i obejmuje ono również stanowisko kontrolera rozliczeń, to jest stanowisko, które w tamtym czasie piastowała R. W.. Powyższe przepisy oraz rozważanie jednoznacznie pozwalają przyjąć, że powódka stała się pracownikiem służby cywilnej i wbrew jej twierdzeniom nie miały do niej zastosowania przepisy ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Tym samym przedstawione w pozwie argumenty o obowiązku stosowania przez pracodawcę wobec powódki przepisów o rozwiązaniu stosunku pracy z mianowanym urzędnikiem państwowym – art. 14 ust. 1 ustawy o urzędnikach państwowych – nie mogły znaleźć uznania Sądu.

Mając na uwadze powyższe należało ustalić, czy rozwiązanie umowy o pracę z powódką nastąpiło przed upływem 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy. W dniu 8 grudnia 2021 r. powódce doręczono oświadczenie z datą 6 grudnia 2021 r. o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. W związku z powyższym, powódka zarzuciła, że naruszony został ustawowy termin miesięczny na wypowiedzenie umowy o pracę, bowiem strona pozwana już od lutego 2021 r. posiadała wiedzę i wszelkie podstawy by uznać, że zarzucane powódce przestępstwo z art. 178 a 1 § kk jest co najmniej oczywiste i na tej podstawie rozwiązać umowę o pracę. Nie sposób zgodzić się z tą argumentacją. W pierwszej kolejności wskazać należy, że zastosowanie do powódki, jako członka korpusu służby cywilnej, będą miały przepisy ustawy o służbie cywilnej z dnia 21 listopada 2008 r. (Dz.U. z 2021 r., poz. 1233) obowiązujące w chwili złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, a będące przepisem szczególnym do kodeksu pracy. Zgodnie zatem z art. 9 cytowanej ustawy w sprawach dotyczących stosunku pracy w służbie cywilnej, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy kodeksu pracy i inne przepisy prawa pracy. Powyższe powoduje, że oceniając przyczynę rozwiązania umowy o pracę należy mieć na uwadze dyspozycje art. 4 pkt 3 ustawy o służbie cywilnej, który podkreśla, że w służbie cywilnej może być zatrudniona osoba, która nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Interpretacja powyższego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że do rozwiązania stosunku pracy z członkiem korpusu służby cywilnej nie jest wystarczające samo umyślne popełnienie przestępstwa, ale musi

to przestępstwo zostać prawomocnie ocenione przez Sąd. Powyższe rozważania mają szczególne znaczenie dla oceny, czy strona pozwana zachowała miesięczny termin do wypowiedzenia umowy o pracę. Jak bowiem wynika z zeznań świadka A. S., która pełniła funkcję Naczelnika Urzędu Skarbowego w W., w listopadzie 2021 r. otrzymała od pozwanej informacje o prawomocności skazującego R. W. wyroku sądu pierwszej instancji. Świadek następnie przekazała tę informację Dyrektorowi Izby Skarbowej w W.. Powyższe spowodowało podjęcie czynności zmierzających do ustalenia, czy powódka została prawomocnie skazana za umyślne przestępstwo. Strona powodowa zwracała się jednocześnie do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu o wydanie odpisu prawomocnego wyroku, jak też składała stosowne zapytanie w Krajowym Rejestrze Karnym. Powzięte działania pozwoliły na bezpośredni odbiór w dniu 29 listopada 2021 r. odpisu wyroku z dnia 2 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 475/21, ze stwierdzoną prawomocnością. Należy zatem uznać, że od tej daty pracodawca posiadał pełną, niezachwianą wiedzę o prawomocnym wyroku skazującym powódkę za umyślne przestępstwo. Wcześniej informacje w postaci pogłosek i plotek o wypadku i skierowaniu sprawy do sądu, pojawiające się w miejscu pracy powódki – o czym wspomina świadek A. S. – nie dawały bowiem żadnej pewności, czy R. W. zostanie uznana za winną zarzucanego jej czynu, czy też np. postępowanie nie zostanie warunkowo umorzona. Informacje te były wyłącznie pogłoskami, niepotwierdzonymi jakimikolwiek dokumentami pozwalającymi z całą pewnością potwierdzić, że powódka popełniła umyślnie przestępstwo.

W świetle powyższego, skoro oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zostało doręczone powódce w dniu 8 grudnia 2022 r., to należy uznać, że został zachowany miesięczny termin wynikający z art. 52 § 2 k.p. Zostały także zachowane pozostałe wymogi formalne – pisemna forma i uzasadnienie wypowiedzenia.

Sąd nie przychylił się również do twierdzeń powódki podnoszących, że przepis art. 4 ust. 3 ustawy o służbie cywilnej służy wyłącznie ocenie okoliczności przy zatrudnianiu w korpusie służby cywilnej i nie dotyczy okoliczności związanych z rozwiązaniem stosunku pracy. Interpretacja ta jest chybiona, bowiem jej przyjęcie prowadziłoby do sytuacji, w której korpusie służby cywilnej pozostawały by osoby prawomocnie skazane za przestępstwa umyślne bez możliwości rozwiązania z tymi osobami stosunku pracy. W istocie interpretacja wspomnianego przepisu kształtuje się przeciwnie do założeń powódki, bowiem w piśmiennictwie podkreśla się, że w art. 4 wspomnianej ustawy wymienione są niezbędne i podstawowe wymagania, które wypełnić musi każda osoba zatrudniona w służbie cywilnej, a ich brak uniemożliwia zatrudnienie. Obejmuje to zarówno niemożność zawiązania stosunku pracy, jak też konieczność rozwiązania stosunku pracy po ich utracie. Powyższe rozważania znajdują poparcie w orzecznictwie wskazującym, że utrata przez członka korpusu służby cywilnej zatrudnionego na podstawie umowy o pracę przymiotów określonych w rygorach selekcyjnych wymaga rozwiązania stosunku pracy do którego należy stosować przepisy Kodeksu pracy – art. 4 i art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2011 r., I PK 192/10). Skoro zatem naruszenie normy opisanej w art. 4 ust. 3 ustawy o służbie cywilnej skutkuje potrzebą rozwiązania stosunku pracy, to umieszczenie wspomnianego przepisu w wypowiedzeniu umowy o pracę spełnia wymogi formalne tej czynności.

Reasumując, w ocenie Sądu strona pozwana rozwiązując stosunek pracy z powódką uczyniła to w sposób prawidłowy, a więc spełniała ono wymogi formalne, a podana przyczyna wypowiedzenia była rzeczywista i prawdziwa, co znalazło potwierdzenie w przedstawionym materiale dowodowym.

W związku z powyższym należało uznać, że strona pozwana prawidłowo rozwiązała umowę o pracę z powódką, co skutkowało oddaleniem powództwa o odszkodowanie.

Orzeczenie o kosztach znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawych.